

עין משפט
נר מצוה

יסחת הריב"ז

[ח] כִּסְפֵּי־אֶבֶן בְּרַחֲמֵי כֶסֶף כִּי
 וְהִיטְוִי בְּנֶסֶךְ חָיִי: [ז] גִּבְרִי
 כְּמוֹכָו כְּאֵן גִּלְיוֹן דְּרֵא גִּבְרִי
 וְהִיטְוִי בְּנֶסֶךְ חָיִי יִמְיוֹ וְיִלְגֵּה חֲדָה
 דְּלִמְיֵה לְנִימֵר הִכֵּה דְּחִתְפִּים
 כִּיטְוִי בְּנֶסֶךְ חָיִי גִבְרִי
 וְהִכֵּה לְנִימֵר דְּחִתְפִּים
 כִּיטְוִי בְּנֶסֶךְ חָיִי מִחֵי אֲמִי
 דְּבִרְבוֹרֵה הִכֵּה: [ו] וְחֵי מִחֵי
 דְּבִרְבוֹרֵה: [ה] כִּיטְוִי
 [ד] הִכֵּה: [ג] כִּיטְוִי
 [ב] מִחֵי דְּלִמְיֵה הִכֵּה
 קִדְמֵה: [א] כִּיטְוִי
 לְהִיטְוִי דְּחִתְפִּים: [ז] לֵא:
 [ח] סְמוּרִין:

י רמי בר חמא.

[illegible]

רב זושמא בריה דרב מארי

[illegible]

דלא דמי דחכם דעוקר ה
שאניו עושה הנדר טעות
על ששת יין ונטמאת למ
דהתם הלכך שיך למימר
בעיקר קא מתפס. וי"ל כ
בבשר זכחי שלמים לאחר
תתא אטורה מידי דהוה מ
דודאי בשלמים אפי' לאחר
גזירות עליה והוי כדאם
אע"ג דמצי אכיל ליה בחור
ולכך אמר בצננא קא מתח

איכא דאמר ר'ינן דרמי בר
דומי מבציתא דלעיל ואמר
צניחא דחזי דמו אהדדי: **אמר**
ההוא שדרה צניחא ושבעה צניחא
בצניחא אמרה ר'ינן בצופן לשון
וחתה תשופנו עקב (בראשית א) כלומר
בצופן דרך אם מותר את גם אני
אחיה מותרת שלא קבל עלי נזירות
ולא יחול עלי או ללמא כי מקמי
לדבר לה צנעה ואסורה כי בעיךקא
יש לפרשו כמו עקב אשר שמע
אברהם בקוילו וגו' (סו טו) ואפילו
אחם מותר הראשונה השנייה אסורה
בצניחא היא מותרת ואחריה אסורה
בצניחא דל עלה ושבאמרה בעיךקא
בצניחא אמרה ואני דאמרין לעיל
בצניחא היא מותרת ואחריה אסורה
בצניחא דל עליה נזירות מנא גיין:
ההוא הראשונה דבעל מנא גיין:
ואת כ"ד כי אמר בעיךקא בעיךקא
קבוצתא. ואפילו מותר הראשונה
השנייה אסורה אי"ב במתניתין נמי

אמאמא יאנו מיפר לה ליפר לה דירר
ויוקיס דידיה אלף ש"מ צבולה מלתא
מיתסס ומוהי' שאמר עקביץ' ה
נני מותרת ואריכות לשון בעלמא הוא
היה"נ דעמ העצל יח אמר לה ואני
דעמיא אבולה מילתא אס תומר היה
שסם סוף היה מומר ולא יחול הלכך
אלא הוא מיפר דקאי בלא יחל דברו
כיום תאמר דהא כמתיקין לא אמר
כא וואני ו"ל דמי מדמינא לה די היכי
דאשף האמר הררני עקביץ' צבולה
מילתא ה"נ בעל צבולה מילתא שומר
דנהי דרואי דאניש בעלמא שאמר
ואני דעמו כמעיקרא מפני שאין צדו
להמיר ואינו נותן דעמו להמיר אבל
בעל שאינו דהמירה דעמו האמיר

ויותר משאר מתפסיס והו' כאלו
לעולם כמעיקר מפתים וז"מ אינ'
ואני כאומר קיים ליכי דמי אי מיתס'
ורמניהו הרני נזיר ואמר ומה
שניהם מותרים מפני'
ליה דעצל מעיקר קא עקר ואי יפר
דסצירא ליה למנא דצרימא דסבי קא
לא אמר אל וכן אס אמר אמנ'
אמנתי' דקמני כי אמר לא הריני נזיר
ואס לאו שלא אמר אמנ שניהם מותרים
דינא להיות נזיר אס לא הויה גס א'
תני. דגישא מיפס שלה ושלן קסו
אסצירין עד שלא יפר ולא כמו שסיי'
להפר אס של נדיה דסיפא משמע
לאו שניהם מותרין אפי' יכול להפר
אמנא דעצל מינא גימ וכו' המדוע לא
אסצירין כל זמן שלא הפרי אין ו'
אסצירין כל זמן שלא הפרי אפי' אמר
בגון דאמר ואם את דקא תלי נזירי בגו'
משום הכי מיפר שיה ושאו קרוב. פ'
ואם את שחלה נזירי צרימא כלומר
לאפרכך שניהם אסצירין ונזירי יכול
אסצירין והיינו עעמא לפי שחלה נזיר
שלו יתבטל וקאי בלא יחל דסצירא לא
דקמני הריני נזיר ואת פירוש שאני'
מוקבל אנפשה מורה נפשא ו' ואת
אחלא הוא מקבל מורה נפשא ו'
הוא מציא לקבל מורית אנפשה ו'

ע"י חרטה עשה הנדר טעות והוי כאלו לא נדר
בדבר באותה עשה ויכולת להחליט: ב"ד גורית
נ"א. וא"ת איך הניע למעטמם בע"ז דער דמי
בדרישהא קא מפסיק. אבא האב אמר ואני קודם
דמויקער עקר. אינאלי מלתא בדכשה שאמר ואני
יקרא. וא"ת השתא דאמר' דבעיקרא קא מפסיק א'
עני בשבב חבדו שלמים לאחרי חרתי דפשיט מ'
שיקא עש' כד עוליה וואכט' אלמ' דכרונותא להחליט'
נדר מעולם. ואמר חבדו עליו ואני: י' שני חת'
שקדש קריש' וואכט' אלמ' מפע' עני ואני חרדו מ'
אבא וואכ' חילא מפע' וואכ' דבגנאט מפסיק'.

(א) ש"ל משמע דלאחר זריקה מיירי דהא אמר שם צהדיא לאחר זריקה מהו וכל סוגיא וכו' :

איכא דאמרי חיינו דרמי בר חמא ודא: איכא למיפסען צעית דרמי מצרייתא דלעיל ואין לדחות דמיה וזו שצא לחלק צעיהם דולאי דמו אהדדי: **אמרה** לה הרני בעיקבך. פירוש האשה שנדרה צנוי ושמעה חצירתה ואמרה לה הריני צעיקבך

מר זוטרא בריה דרר
דרמי בר חמא⁶ דבע
כבשר זבח שלמים
“בעיקרא מתפס אלו
דמי התם כיון דאמי
שלמים אע”ג לראת
ליה בחוזי מיקדש קו
בצננא קא מתפס ה
דאמרי היינו דרמי כ
הריני נזירה בעיקבי
בכולא מילתא ושר
דליפר לה בעלה
שנדרה בניור ושמע
יכול לחפר ואי סל
הריני בעיקבי בעי

לה לדידה ולוקים
 כבולא דמילתא מת
 מצוי מיפר הא אשה
 היא נמי מותרת לה
 מתמים והכא כיון דא
 ליכי דמו ואי מתשי
 ואי לא לא: הריני נזיר
 את שלה ושלו קיים:
 ואמרה אמן שניהם
 מותרין מפני שתלה
 יהודה תני מיפר את
 אמו יאפי' תימא כדק
 לה הריני נזיר ואת

וְהָיָה הָרִיב עֲשִׂיקָבִין וְחִיל לֹא
 יִסְכּוּל לְהִפָּר הֵכָּה כִּיּוֹן דִּלְמָה
 אֶהְקֵמָה מִיפָּר וְלֹא אֶל לֹא:
 וְכִי שְׁנֵיהֶם אֶבְרִיין וְאִי יִהְיֶה
 בְּתוֹכָם נִדְרוּ בְּגִדְהָ. וְסִבְרָא
 דְּרִיבִי מִיר עָם אֵת וְאֶפְסִילוֹ
 וְהִיא אֶסְרִין וְהִיא עֲשִׂיקָבִין
 וְהִיא דְּמִיפָּר שָׁלֵה וְשֵׁל קִדְּמִין
 מִפְּנֵי שְׁתַּלֵּה נִדְרוּ בְּגִדְהָ וְלֹא
 חִיבָה: **אמר** רב יְהוֹדָה
 וְתוֹמַי^א וְתוֹמֵי בְּרִישָׁא עֲשִׂיהֶם
 אֶסְבִּירֵיהֶם שְׁתִּיקָרָא שְׁאֵלֵי יוֹלֵ
 אֶסְבִּירֵיהֶם דְּרוּ עֲנִדְרָא קִדְּמִין
 לְאֶשְׁמֻעִין אֶל בְּרִישָׁא קִדְּמִין
 חִיבָה פְּסִיעִיטָא עֲשִׂיהֶם:
 וְהָיָה בְּרִישָׁא בְּרִקְרָתָא בְּרִיתָא
 חֲתָנִי דְּרִקְרָתִי הָרִיב נִיד וְאֵת
 בְּרִיתָא כְּגוֹן לְדִלְמָה לֵּה הָרִיב מִיר
 עָם מִיבִיהֶם גַּם מִיבִרִימֵי יוֹלֵ
 דְּרִקְרָתִי שְׁתִּיקָרָא עֲשִׂיהֶם:
 וְהָיָה דְּרִקְרָתִי שְׁלֵה אֵת שְׁלֵה אֵת
 דְּבַעַל מֵיִקְרָע עֵקֶר וְתוֹמַי^א
 וְתוֹמֵה דְּרוּ עֲנִדְרָה אֵלֵהּ הוּא
 אֶסְבִּירֵיהֶם שְׁתַּלֵּה דְּרוּ בְּגִדְהָ
 קִדְּמִין מִיבִיהֶם אֵלֵהּ עָם
 דְּקִדְּמִין שְׁאֵל בְּתוֹמַי^א

ולס אבל בעל שמפר בלא חרטה כיון
תבוס שיבטל לה בעלה ולא תספוג מ'
זאת הדויה לאחר זריקה כדמוכס סוגייה
השפיר לה בעלה הלכך הוסיף למימר
זוהי הראשונה מותרת וחתרל כמתפס
זוהי אמרה ואני אתר שהפיר לה בעלה
דבעיקרא קא מתפס וי"ל דלא דמי
עיקרו אבל אשה לאחר תפסה אין שום
עיון ואמר חיי עלי כבשד ובהי שלמים
שיבול לתפס כמתפס לאחר זריקה
זיה קשה להרעים ע"פ פירוש שטה וזו

מר זוטר א צריה דרב מרי
בנזיר ושמעיה חצירתה ואח
לה אפילו למ"ד בעל מיגו ג
נדרים (ט): הרי עלי כזש

מרי אמר האי היינו
רמי בר חמא הרי עלי
מזוהו כי מתפס איניש
למא בצננא מתפס מן
הרי עלי כבשור ובח
שנורק דמו מזי אכיל
יש אבל הכא אי ס"ד
הפר לה בעלה איכא
חמא ודאי: אמרה לה
מהו הרינו בעיקבך
א או דלמא כמיקמי
אסירא ת"ש האשה
בעלה ואמר ואני
חמא ודעתך כי אמר לה
רא קא מתפס ליפר

ידידה אלא לאו ש"מ
פנים והלכך הוא דלא
יאמר הריני בעיקבך
לעולם בעיקרא ^ה
זר לה ואני כאומר קיי
אהקמותו מצוי מיפר
ואת ואמרה אמן מיפר
מיניהו ^ה הריני נזיר ואת
סורין ואם לאו שניהם
נדרו בנדרה אמר רב
שלה ושלו קיים אביי
תני ברייתא גזר דקאמר
קא תלי נדרו בנדרה
ומתניתין

חצירתה. [והאלף] בעיקר
דלופר עד צעלה. משמע
במחית עד סוף מורחץ
מסכה וזולה עד שהפר
בסוף מורחה ולעולם
לה צעלה לראשונה אסור
ושמע צעלה ואמר אמי
הריני בעיקר ^(א) רחמי
לן נמי דעכל מזג גיין ו
בעיקר דמשמע דבעיקר
ואני משמע דנחא ליה דמ
לקביל עילוי" מורח וליפ
הא זללוי אימפר וליפ
ש"מ מאלי יוכל להפר ל
לא מני מיפר דאי מיפר
אחרת דמחרת: לא הייני
נמי מוחתת: לא לעולם.
מאי הוא דלא מני מיפר ל
דמי: הריני נזיר ואם וא
לה ואם לא הוי קיום לפי
פוני שכלה נדרו נזיר
אם תמה מירה עילוי דלא
אפי' ^(א) יומא ^(א) שכינא
בגון דאמר לה הריני נזיר
אם תמה מירה והלכך ה
אמרה אמן שיהיה

דרמי בר חמא לאחר זריקה מהו וכל
חמא דאיהו בסתם קא בעי אלא סוגי
וסוגיא דהכא סברה דלפני זריקה קא
עובר בכל תלין ובפי הגדול קמא מפ
אנפי. איבא דאמרי חיינו דרמי בר ח
ליה אי אברה היינו בעקבק ב
כמו בעקבק ואמרה. תא שמע האשה
להפר הוי כאילו אמר בעקבק כי בר
נדרו לאל דאי בכלל אמילתא מיתפס
ואם לאו שאל אברה מן שניה מה
שאל תא ושלו קרי. כדנתי במתני

(א) נדרים יא: ע"ש,
(ב) [תוספתא פ"ג, ג] ז"ל
ר"ה,

(ה) ב' נלוט מעקסירק אן
מקסירק אן
ד'מ ויזא: ווי דעם
מירס זיך סוף דף א'
וילט: און דאס וויכער
האבן זיכערס זינגען דאס
לדאן קאמא אהי: ד'מ
אינא לעמער וי אמר לה
היינו ווי ננו מפרשת
דעברקירן משמע
כסוף ע"ל
(ו) ד'מ עיקר האש ווי
הפרה ווי עוליה מורח
ליפר לה ווי דריגה אהי
אזא: א' חסירם ווי
הוא דלא מני
לדוריו מפר א' ש
דנמצא מפר א' ש
(ז) ד'מ אזי אמר אפי'

רנשבורג

א רש"י ד"ה איכא דאמר
 ר' אלחנן ב"ר אישכיל ק'
 תורה להו' פ' ג' : ד"ה
 ש"ס ובי' אלחנן לאו ש"ס
 מצינו וי' להפטר להו' :
 ב"ד : ואת"י ב"ד :
 דבטלה מילתא מתפסי'
 וסלק קאן אלחנן מצי'
 להו' וכו' : ג' תוס' :
 תאמר ר' ובי' :
 במתניין ובי' מלתא ומצי'
 נמחק :
 ד"ה אבי אמר ובי'
 אלחנן הו' מקבל אפסיה'
 מזה נפקו ואת"י ששנינו
 תורה נפקו גזירה אלו
 מקבל מירות אפסיה'
 חיות אלו קאן ואת"י
 אפסיה' נמחק : ח"מ.

1. תיצת ואותה נמחק ו"ל

- והא חשה שאמרה הריני
בעיקבץ היא כו'. 2. ז"ל
אם. 3. ז"ל אם. 4. תיבות
ששאל בתמיה נמחק.

דבעי' למי' ליה למר זוטרא

מעקו דבעל מעקו חר
 חבתי אסורו. ויהי
 פשטא ליה לתלמודא ארי
 מעקו חר חבתי ארי
 חבתי מפרש דודא מן
 ברתא פשטא דמגו גיין
 ופלטא אביתא דלעילא
 וז"ל מר וזוטא תפשוט
 מחא בעי דארי
 מחא מר ליה כשכו דבחי
 פשטא מר וז"ל דבעיא
 דמרי בן חמא דרי בן
 למי זיקה ואחי' נוקרי
 דהם בן מפתים אשיש
 בעיקר מפתים כמו
 עתה. או דלמא צנאנא
 מפתים כי שידע חבתי
 פשטא ליה זיקה וכוין
 חבתי ארי מגו דרי חר
 אסורו ש"ל בעיקר מפתים
 שכן ארי יודעת שסופה
 יכולה לבוא ליה חר
 ע"ש פתרת רבא.
 ע"ש דבוריס(ם) משמיה

ל) דאין זה מדברי רמ"ב
בר חמא לאחר זריקה מהר
ה'תלמודא פ' המקבל לענין
מודא פ' כצד הרגל בכמה
ה' בדרמא בר חמא ומכא
שמעו דא דלמא בעקבך חור
שאת ס"ל כיון דבידי הבעל
יפה ש"כ בהפרתו לא יתבטל
ואמריה אמן שניהם אסורים
רב יהודה תני ברישא מפר
מותרים. איכא למי' בודאי

(א) לעיל כא: דרשים פס:
 (ב) תוספות ומנחה ו:
 (ג) מנאליס לעיל כב: א: לעיל
 (ד) פס דרשים פס, ד: [ענבה מ]
 (ה) ושינ: א: קדושים פס:
 (ו) תוספתא פס:
 (ז) בכורות ית, א: הוריות
 (ח) גי ע"ל פס דלמחר
 (ט) יוסף, א: הוריות א:
 (י) ושינ: נמחה, ט: ועי' א"מ
 (יא) מניה דשמיס אקורים לעיל
 (יב) יכול להסר ושינ: ועיל
 (יג) כנאשי, א: במדבר ב: א:
 (יד) מנאן חזק, לעיל
 (טו) בכורות ית, א: ועי' ש:
 (טז) תוס' בימות מ: ופס' ב"ק
 (יז) קי' ד"ה אכליט ופס'
 (יח) פסחים קז: ד"ה דלמא
 (יט) ועי' גימ' השוריות פס:
 (כ) דק: א: שדך לעיל

מי שנשכחין לאכול כשר חזיר ואכל
כשר טלה גרסי: המסכוון לאכול
כשר חזיר ו גרסי: דמעיקרא
מאיסורא איכון. דהא לא ידע
דהר לה ענלה וסומאם הי
זריכה כפרה וסליחה: אבל אשה
דספר לה ענלה. דקאי גבה בהמירא
אימא לא תיבעי סליחה: דלא איקבע
איסורא. דהוא כפור דשומן הוא:
אבל בשמי חסידים אחם של חלב
ואחם של שומן. כההיא דאסי בן
יהודה: דליקע איסורא. דהא
מיהא הוא ידע דחדא מנייהו של
חלב: אימא לא סמגי ליה כפרה
וסליחה. דכמזיד דמי: קמ"ל דלא
שגא. ידע וסבול ולא שגא ידע
ושמקטנא מציא אשם תלוי ומתכפר
לו: ואחד אכלו לאם אכילה גסה.
בן אר ומחמת תאוס שאלו צרעוה.

גמ' אמר ליה ר"ל האי
רשע קרית ליה. עיין טורי
אזנ ר"ה דף כט ע"א ד"ה
איכונ:

רנשבורג
א' רש"י ד"ה ת"ר וכו'
קלימה זו וכו'. ג"כ ע"י
א"מ: ב' ד"ה ואחד אכלו

וסליחה דלא איקבע איסורא לא סו
שומן דאיקבע איסורא לא סו
מאי דכתיב ^כי ישרים דרכי
פסחיהן אחד אכלו לשום מז
וזה שאכלו לשום אכילה וג
עביר מצוה מן המובחר פסח
ואחותו עמו לזה נזדמנה לו אי
לן אחותו ופרשנים יבשלו בכ
ל ימי יו ישיבכיהן ליתם מ

מבט מרדוּת. רדוי (שבת מ:): לאו מלקות ארבעים הוא אלא מכת מרדות, מכת רידוי מדרבנן (יבמות נב). רידוי בחוכמה שלא ירגיל צוה. ואין לה הנצה אלא עד

א. אע"פ שאישה הפרס לרצון סליחה, במה הכמוז מז לא ידעה. והיא שומה ציון מיד ואף על פי שבהיתר דרים. שיש להם לז לזוות ידו על זה, שאינו מתכוין מתכוין לאכול לשם קינוח סעודה (הוריות י:). אבן קא הבא שני דרכים. לזה מודמנה לו אשמו ולה מודמנה

ומתניתין כגון דאמר
משום הכי מופר א
מתני' ⁽⁶⁾ האשה
שותה בין ומטמאה
הארבעים ⁽⁵⁾ הפר לה
שהפר לה בעלה והווי
למותים אינה סופגת
יהודה אומר אם אינן
יחפזין ⁽⁷⁾ מרס מרדו

באשה שהפר לה בעל
ידעה חמאי

באשה שהפר לה בעלה והיא לא ידעה הכתוב מדבר. דלי ידעה אמאי צריכה סליחה וכפרה לכפר:

והוא לא ידע ואשם ונשא עונו. בקרא דאשם תלוי כתיב: ועלה זידו בשר חזיר רגו חסירה אחס חסה היא של חלד וחסה

ומתניתין כגון דאמר לה הריני נזיר ואת מא' משום הכי מיפר את שלה ושלו קיים: **מתני'** ^אהאשה שנדרה כנזיר והיתה שותה ביין ומטמאה למתים ^בה"ז סופגת את הארבעים ^גהפר לה בעלה והיא לא ידעה שהפר לה בעלה והיתה שותה ביין ומטמאה למתים אינה סופגת את הארבעים רבי יהודה אומר אם אינה סופגת את הארבעים תספוג סמכת מדרות: **גמ'** ^את"ר יאשה הפרם וה' יסלה לה ^בבאשה שהפר לה בעלה והיא לא ידעה הכתוב מדבר שהיא צריכה כפרה וסליחה ^גוכשהיה מגיע ר"ע אצל פסוק זה היה בוכה ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר מלה טעון כפרה וסליחה המתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר על אחת כמה וכמה כיוצא בדבר אתה אומר ^אולא ידע ואשם ונשא עונו ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר מלה ועלה בידו בשר חזיר כגון חתיכה ספק של שומן ספק של חלב אמר קרא ונשא עונו מי שנתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר עאכ"ו איסי בן יהודה אומר ולא ידע ואשם ונשא עונו ומה מי שנתכוון לעלות בידו בשר מלה ועלה בידו בשר חזיר כגון שתי חתיכות אחת של חלב ואחת של שומן ^אונשא עונו המתכוון לעלות בידו בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר על אחת כמה וכמה על דבר זה דיוו הדווים וכל הני למה לי צריכין דאי תנא גבי אשה התם הוא דבעיא כפרה וסליחה משום דמעיקרא לאיסורא איכוון אבל חתיכה ספק של חלב ספק של שומן דלהיתרא איכוין לא בעי כפרה וסליחה ואי איתמר דהא דאיכא איסורא אבל אשה דהפר לה בעלה דהתירא לא תיבעי כפרה וסליחה ואי איתמר הני תרתי הוה אמינא הני תרתי הוה דסני להון בכפרה אבל ^אשתי חתיכות אחת של חלב ואחת של

באשה שהפך לה בעלה והיא לא ידעה הבתוב מרבה. דלי ידעה אמאי תיכסה סליחה וכפיה לכפר:

והוא לא ידע ואשם ונשא עונו. בקרא דאשם תלוי תמיז; ועלה בידו בשר חזיר. כגון תמיסה בשר ספק היא של חזק וספק היא של שומן דס"ל לת"ק דאשם תלוי

אפילו אחמיהה אחת ממחייב
איסי בן יהודה אומר [ו] **ולא**
ידע ואשמו נאש ענו.
ולא פ' קרא לנעיל אלא כגון [ו]
חמיות אחת של חלג ואחת של שומן
דס"ל לאסי בן יהודה דלא ממייב
אשם תלוי אלא אחמיהה אחת ממשי
חמיות: **על** דבר זה [ו] ידיו. רכאש
המיות דעו ואשמו נאש הכמות
מדבר באשם תלוי: **פסח** מיהא
קעבד. ממעט דלכילה גסה שמה
אדלא וקשה דנפסק בתרא דיומא
א' [ו] קאמרי' האוכל אכילה גסה
ד'ה"כ פטור דלא שמה אכילה ואומר
ר"ט דמרי ענייני אכילות גסות יש
והוא [דיומא] כגון שנפשו קסה
באכילה [ו] מרזב ונאש והאכל נאשו
קסה אלא שאליו רעב [ואוכל למאכאזי]
מי דמי אנן חד דרך קאמרינן.
שהדליק הולך צו והרשע נכשל באומר
דרך עמנו [והאכל] הס שני דרכים
זוה צא על שנתנו זה צא על חמיות:
למי ושתני באתו הוא שנתביתו
לעבירה ופושעים יבשלו בה. והיינו
כמ"ז בפרק ד' מיתות [מסדרין ג:]
עובד כוכבים אקור בבתו ואפילו
למי' מוכר ככר פישא [והאומר]
מעמלן מעריות: **ורבא** איהו
נמי אשם שמים מכובין. שלא מלניו צו
שהיה סוף צימא ומשני אדברה
סוף סוף שנאמר וישא לוט וכל
הפסוק דרשנין לעצירה:
והא מינא קאמי. שהיה השקוה
יין וזהאי עובדא לא היה
כוונתו לעצירה כלל ואמלא קרית
ליה פושע: **למה** נקוד ע"י קרית
ובקומבה לומר ד' [ו] דהרי הוא כמלן
לדמיה דנקומה דף: **אח** נפשע
מקרי' עו זה א"מ. שנקרא אח
לאברהם דכמצי כי אשמי' אחים
נאמנו מקרי' עו זה אברהם
אברהם דכמו אל צור ונאמנו:
ומדייני

אמר ליה ר"ל האי רשע ברית ליה נהי דלא בא

של לשני בני אדם זה אשתו ואחותו עמו וזה אשתו
וזה שנודמנה לו אשתו צדיקים ילכו בם וזה שנודמנה
אדם דרך הכא שני דרכים אלא מושל ללוט ושתי בנותיו
שנתכוין לשם עבירה ופושעים יכשלו בם ודלמא
בסוק הוזה על שם עבירה נאמר ¹⁴וישא לוט ¹⁵ותשא
עניו וירא ¹⁷וירא אותה שכם בן חמור את כל ככר
שקשקש אלהי אחר ממהבי גותני לחמי ומימי צמרי
בני יוסי בר רב חוני למה נקוד על וי"ו ¹⁰ובקומה
ע ומאי הוה ליה למיעבד מאי דהוה הוה נפקא
ידרש רבא מאי דכת' ¹¹אח נפשע מקרית עוז
ומדינים

[illegible]

י"ז א מ"י פ"ב מהל'
נדריס הלכ' יט סמג
לאזין רמ:
י"ח ב ג מ"י שס הלכה יח:

[illegible][illegible]

בְּדַשְׁתָּנִי בְּרִייתָא וּמִתְנִי' בְּהִפְרֹתָהּ. אִפִּי' תִּימָא

בנו דאמר לה הריני נוד
אית [אמן] בתמייה כלר
שאלה שאל לה ואתה
מה ברעתך לו לא ותה
נדרו בנדרה: **אשה חפס**
ה' יסלח לה **באשה שהפ**
לה בעלה וכו'. חמימה אמאי
שבב קראי תרי קראי קמאי
ה' יסלח לה כי הניא אביה
אותה ועוד קרא אחרינא
הפך את נדרה אשר עליה
על מבטא שפתיא אר
אסרה על נפשה ונקט
האי קרא בתרא ועוד הני
קראי למא לי דהנך
קראי דמיתא בשמעתא
לרנא אריכותא וכו'.

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

י"ב א מ"י פ"ב מהל'
אסורי ביאה הלכה
יח סמג לארץ קיד טוש"ע
אה"ע סימן ד סעיף ב:
ב ב מ"י פ"י מהל'
תשובה הלכה ה סמג
עשין יב [טוש"ע י"ד סי'
רמו סעיף כ]:

מי שאמר פרק רביעי נזיר

ומדינים כבירה ארמון. על שהיה מדינים ביתו לצד ישרא
 כבדים לארמון ע"י ריב שהיה בין לוט ובין אנדרס
 כבדים לארמון ע"י ריב שהיה לו מריבה לפחד ממאכזס
 וע"י כן נכשל בצנותיו ועשה כבדים שועלים את הארמון שאין
 החסידים יכולין להיכנס לפנים כך
 נעשו עמומים ומאכזס שחסרין לפי
 בקהל צבאלאית רבה דרש אפי
 שחסרין בקהל ובערה: עמומים:
לתאווה יבקש נפשו זה לוט.

שֶׁיִּשְׁקֶה הַסֶּדֶק מֵאַחֲרֶיהָ דְּרַחֲמֵי
וַיִּפְדּוּ דָּלִי מִלְּאֲחֹת תַּחֲתֹת עֵצֶיהָ:
וַיִּבְרַח תּוֹשִׁיעַ יִתְגַּנֵּעַ, כָּל הַמּוֹרָה
וַיִּתְּנֶה קִלְוֵת בְּשָׂמִי מִרוּת חֲבֵרָה
שֶׁבִּכְתָּב לֹא יָבֹא עֲמוּנִי וּמוֹצָאֵי הַיָּיִן
בְּחֲמֵי כְּנָסוֹת וַחֲבֵרָה שֶׁנֶּ"פ בְּחֲמֵי
מִתְרַשָּׁת שֶׁשֵּׁנִים בָּהֶם עֲמוּנִי [וּמוֹצָאֵי]
אֶסְרִין וְאֶסְרִין אֶסְרִין אֶסְרִין עוֹלָם:
תָּמֵר וַיִּתְּנָה, אֲזַל נִתְכוּוֹנָה לֶשֶׁם
שֶׁיִּשְׁמֵם דְּרַחֲמֵי פֶרֶץ רַחֲמֵי הַדָּל עֲלֶיהָ:
וַיִּזְלֹא מִמֶּנָּה מִלִּים, דְּרַחֲמֵי בָּקִי
רוּחַ וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פֶּרֶץ רַחֲמֵי עַד שִׁפּוֹ
וַעֲנִיָּאִים, דְּלֹאֵר מִר אֲמוֹן וְאַמְלֵיָּה אֲחִים
הֵיוּ וְאַמְלֵיָּה הֵמָּלֵךְ מִזְרַע דָּוִד וַיִּשְׁעִיָּה
וַיִּתְּנֵהּ בְּנֵיהָ עֲדָרְמִי כָּל מָקוֹם
שֶׁהָאֲחִירִי בְּנֵיהָ (מִרָּה) שֶׁם אֲבִיו נִבְרָאוֹת
גַּם אֲבִיו מִנֵּי הָיָה נָצִיץ:
שְׂמִתוֹךְ שָׂאָ לְשִׁמָּה בֹּא לְשִׁמָּה.

וְאִתָּם וְהָא אֲמִירִין
 בְּעֵלְמָא (דְּקִדְשָׁא רַבָּה) הָעוֹסֵק בְּחִלּוֹ
 שְׁלָא לְשִׁמְהָ נֹחַ וְנָא שְׁלָא בְּרַחֲוִי בִּלְחָה
 דִּיהֶתָּם מִיירִי שְׁעוֹסֵק בְּחִלּוֹ שְׁלָא
 לְקַחַם אֲחֵרִים וְהָא קְאָמֵר
 שְׁעוֹסֵק בְּחִלּוֹ שְׁלָא לְשִׁמְהָ לְהַמְבִּיר
 וְלִקְנוֹת עַס: **שְׁמִתְרָן** שְׁלָא רָשָׁמָה בִּנְא
 שְׁמִתָּהּ. וְהָא אֲמִירִי דְּעֵרִיבָה דְּשִׁמְהָ
 שְׁלָא לְשִׁמְהָ דִּי דִּישׁ
 עֵרִיבָא קֹלָא: **וּמֵאֵן** אִינוֹן
 עֵרִיבִים בְּאֲחָר שְׁרָה וּרְבִיקָה וְרַחֲלָה
 וְלֵאמָר. בְּשִׁרָה מְבִי וְהֵנָּה הִיא בְּחֵלָה
 (בְּרַחֲשִׁית יח) בְּרַבְרָה מְבִי וְיִצְחָה
 וְיִתְחָה הֵאֱחָלָה עֵרָה אֲמֹ (עַד הַ) בְּחֵלָה
 וְלֵאמָר מְבִי וְיֵאֵל מֵאֲחָלָה לֵאמָר בְּחֵלָה
 בְּחֵלָה מְבִי (אֵל) וּמִנְשֵׁי הֵייוּ
 דְּחֵלְמִיב נְשִׁיִּם: **שְׁבַע** בְּעִירֹת
בְּעֵרָ סִירָא. ד' עַמִּים מְבִי
 כְּעֵרָה נְפִילָה וְשִׁמְהָ: **וְהָא** מִתְּהֵנָּא
 מְבִירָה. וְהִנֵּי מִנִּי לֵאמָר קֶסֶל וְהֵרֵג
 וְהָא תַּעֲבוֹר כְּדִאֲמִירִין שִׁילְהִי פֶרֶק בִּן
 סֹרֵקֵר וְתוֹרֵה (סִדְרִין עַד): דִּקְסֵמֵר
 קֶרֶק עוֹלָם הֵימָּה מִ"מ לִמָּה מִשְׁבַּחָה
 הֵאֱחָבוּ וְהָלָא הִיא נְגִימָה מִן הַעֲבִירָה
 וְנִשְׁמִי מִן הֵימָּה לֵה הֵנִימָה דְּטוֹבְתָן

פי' הרא"ש

וַיֵּץ כִּךְ בֹּא לִידֵי מַעֲשֶׂה
בְּנֹתָיו וְנִוְלָד עִשָּׂה
וּמֵאֵב הָאֲסוּרִים לְבֹא
בְּקֵהל: כְּבֵרִיה אִיִּמּוֹן
שְׁעוּלִים בִּר חֲסוֹם שְׁלֹא
יִכְנוּס בִּי חוֹם: לְרֹאשׁוֹ
יִקֶּשׁ נִגְדֵר הֵלֶךְ אֶרֶץ תּוֹת
לְבִי כְאֹמֶר לַעֲלֵל כֹּל
הַפְּסוּקִים לְשֵׁם בְּרִיחַ
נִאֲמָר: בְּכָל תַּעֲרִיב וַיִּחַלֵּה
בְּחֹרֶה שִׁכְתָּם וּבְחֹרֶה
שִׁכְעִיפִי דָתָן עֲמֹנִי וּמֵאֵבִי
אֲסוּרִים לֵבֵב בְּקֵהל
וַאֲסוּרֵי אִיִּסוֹר עוֹלָם: מִכָּל
זֶה וַיֵּצֵא מִמֶּנּוּ מַלְכִּים
מִדָּוִד מַלְכִּים מִדָּוִד
בְּכַתְּבִים וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת מִרְיָן
וְגו' וְנִיבְאִים אֲדַמְרִין

[illegible]

ומדינים כזריח ארמון. צ
דכתיב אל נא תהי מריב
כנגד זה כזריחים שנועלין
בתוכו כן נעשו עמונים ומו

ומדעוים כבדוים ארמון. כשציל שהטיל מריצה גורו לו שפנדרו זהו מזה ועשאו כדכתיב אל נא תהי מריצה גורו לו שפנדרו זהו מזה ועשאו כנגד זה כבדוים שנועלין לראמון שחין החלווים יכילוים ויכילנס בתוכו כן נעשו עמונים ומואזים אשלין מומויין לנא כקבל ישראל כדכתיב לא יבא עמוני ומואזי: **למאור יבאש נפרד.** לדבר עזירה יבאש מי שפנדר ואזיה זה לוט שפנדר מעל אצרה חסדוים ויפדרו אש מעל אחיו (דכתיב י) וקמיו ליה ויסע לוט מקדס שהוא נפרד מחילה: **ובכל תושיה יסגלו.** ובתושיה לא נאמר יסגלו יסגלו אלא וכל תושיה לומר לך שנגלע קלונו כשמי תושיה דמורה נקלאת תושיה דכתיב תפילא ענה הגדיל תושיה (שפעה חז) תושיה ענה ותורה שזעל פה בתורה שזכב בתמי ככסוים דכתיב לא יבא עמוני ומואזי ^ב דתמן שזעל פה בתמי: **ומדעוים דתמן עמוני ומואזי** ^ד כדכתיב יבאש. כמו ולפני המלואה הרב נטוש (משלי ח) שהוא לשון גילוי

[illegible]

ליה בשם עבודת כוכבים שלו והסורה אמרה לא ישמע על פיך (שמות כג).
 ובג' יעל אשת חבר מאיר רעה איננה גבה והטיל בה חורו רשע והמא
 לאמר מר בשעה שבה נחש וכו' ישראל וכו' (יבמות ד:). ויאמרו ממנו רוס.
 יאמרו ממנה דוד שריוהו להקצ"ה בשירות ובתשבותיהם. וארבעים ופסים
 קרבנות. משמע מנחות ופסוק בג' מקומות ועל כל אחד ואחד העלה פה
 ואיל שהם י"ד לכל מעמד ומעמד וב' פעמים י"ד עולים מ"ד וקרבנותיו של
 בלק הוו שלא לשם מזה: דקריסיה מואב. משמע מאבי: בן עמי.
 בלשון נקיה הוא דלא רתמה להודיע דמאביה נמערה: אמר אל
 אדורס ולא תסגר צם. ומדלא כתבי בהו מלחמה שמע מינה דלפי
 עזרא לא לעביד להו. ולא עת חידאפי צבירה דקריסיה מואב עמו:
 פרסמיה דכתיבי אמר את אביה וכו' וצוהרמיה כתיבי: ומשכח כמבו:

זמרי דינה. ונתכוון לשום עצירה (שם). והאמר רב יהודה אמר רב כו'. מדקאמר גדולה עני
מכלל דמניה שלל לשמה גרשומא הוא והאמר רב יהודה כו' (שם). מאן נשים שבאהל שר
שנאמר זה הנה באהל, רבקה שנאמר זה יביאה יצחק האהלה, רחל ולאה שנאמר זהן ויאח מאה
שופטים ה כד). בין רגליה. צין ירכומוה, שח עליה סיסרא ונתכוונה כדי לייגע

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' אכל לעורי צעריה
ואילו וכו' לא צעריה כלל:

גליון הש"ס

רש"י בד"ה שרה רחל
ולאח ב' אלא בדי וכו'.
ע' יצמות דף קג ע"א
תד"ה והא' וסנהדרין דף
עד ע"ב תד"ה והא':

הגהות מהר"ב

רַשְׁבּוּרָה
[א] גַּם! אֵלֶּה אִמֶּנּוּ כְמוֹתָם
 שֶׁלָּה לַשָּׁמַיִם. יִצִּי עַל אִמֶּנּוּ:
 שֶׁנֶּחֱמָה יִדְּהוּ לְדַבְּמִי בִּי
 אֶשֶׁת חֹבֵר הִקְטִי וְכו', יִצִּי
 עַל אִמֶּנּוּ: **[ב]** תֹּרֵם! יִצִּי
 תִּמְדּוּ וְיִמְחָה וְיִמְחָה וְיִמְחָה
 כֻּלָּם מִקּוֹס שְׁהִיבִים מִרְחָה
 שֶׁמָּו וְשֶׁם אֲבִיו כִּלְשִׁי:
[ג] יִצִּי מִתְּמֹרֶךְ קִלְשִׁי
 שֶׁנֶּחֱמָה קִלְשִׁי. יִצִּי עַל
 אִמֶּנּוּ: **[ד]** יִצִּי וְתִכְּנִי וְכו'
 וְיִמְחָה יִדְּהוּ מִכְּשִׁים.
 מִיָּבֵב לְדַבְּמִי וְנִמְחָה. יִצִּי
 וְיִמְחָה לְכִלְשִׁי הִיטוּ מִכְּשִׁים
 שֶׁנֶּחֱמָה לְכִלְשִׁי עַל אִמֶּנּוּ:
[ו] יִצִּי עַל אִמֶּנּוּ וְכו' וְכו' וְכו'
 עֲגִלְנָה הִיטוּ כִּי יִצִּי עַל
 אִמֶּנּוּ:

הגהות התוספות

1. בס"א מדינים. 2. נדל"ל
כטמאים בעזרה. 3. תיבת
נמי נמחק.

מוסף רש"י

נפשע. נמרד, שמרד פו
 סיפירם (החירות) פו
 מיקומה עזר. חזק כמו פו
 אברהם דכמתי (שטיש) נא
 חזק חר וחכמה
 שטחילי מדינה. ויזון
 עי ישראל ארבע שטענעס
 העליותם חרם סיולס
 היכנס לעצם, חזק וזן עמנו
 ומוציא ויזון להעשר
 ישראל, דכמתי נא יצא
 עמנו ומוציא
 להאור. עזרתי יבקש
 נפחד דר לוט. עזרתי מיה
 ויפדלו חזק מעל לחיו
 תיבילע. כמו (מזל ח) לפי
 תמנע, חזק גלי
 תמר וינתה. (ומסות)
 חזק מזהר די לעבדיו וזע
 פו העליותם דכמתי פו
 לחמה פו גדל שלה

ה' לשמה ממנו שלם לשמה,
רבקה רחל ולאח. שרה
לאה ויצא צאהל רחל (רש"י
יבמות קג.).

דרכות ופר ואיל במזבח:

(נדרים פג) לעיל כא
מנחות ד: מעילה יא
[סיומיה דמלתא שכ
חב לה כו' ליתא במשנ
געשים לכן שפיר גרסי
וינא ועי' מה שנרשע ע
ליון בהר"ן נדרים ד
[ד] נגעים פ"ד מ"י
מ. קד. נדרים לה: [תוס
עובות פ"ו] א"ר אב
פ: בן שלמה, (ו) [ועי
ס' שם ד"ה אמר ר
חסדא],

במשנה והשלמים (ב) קרב שלמים: (ג) גזל לא יביא דמי: (ד) רש"י
הה החטאת וכו' דפרש"י
יל כ"א: וע"ש: (ד) ר"ח
מז' שלמים יביאו שלמים

תני' החטאת תמור
' נדרים דף פג ע"
תוס' שם ד"ה ו
נרת: שם ועולה תק
לה. עי' יומא דף מ
ע"צ מד"ה והאי עולה:

[illegible]

וְיָבֹא לָהּ מֵעֵת שֶׁתִּתְּנֶה
אֶת פִּיכָהּ אֵלַי לְעֹשֶׂה
(מִתְּנוּת) אֲנִי לְעֹשֶׂה
לְעֹשֶׂה לְעֹשֶׂה לְעֹשֶׂה
וְיָבֹא לָהּ מֵעֵת שֶׁתִּתְּנֶה
אֶת פִּיכָהּ אֵלַי לְעֹשֶׂה
(מִתְּנוּת) אֲנִי לְעֹשֶׂה
לְעֹשֶׂה לְעֹשֶׂה לְעֹשֶׂה

עליו ודאמרין בקינן (ט)
זיר טהור אלא צמיר ט
וחזרו מקומן (שם). ואי
רם מביא קרבן עשי
יפטור בקרבן עני (ב"מ
זיבט מביא עליה (נדרים
ן, שכן היא כותבת לו
עליה אינו ר

עוצד ישי דוד שלמה ואליו
 " דהוה מנעמה העמונית:
 מה שהפרישה לשם חטאת
 לעיל⁶ לזריכה כפרה והוא

וכתה וקדמה ארבעה דורות בישראל למלכו:
מתני' ^(א)האשה שנדרה בניזר והפרשה
את בהמתה ואח"כ היפר לה בעלה אם שלו
היתה הבתמה תצא ותרעה בעדר ואם שלה
היתה הבתמה * החטאת תמות * ועולה תקרב
עולה ^(ב) שלמים תקרב שלמים ונאכלין ליום
אחד ואין טעונין לחם ^(ג)היו לה מעות
סתומין יפלו לגרבה * מעות מפורשין דמי
חטאת ילכו לים המלח ילא נהנין ולא מועלין
בהן * דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן
דמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום
אחד ואין טעונין לחם: **גמ'** מאן תנא דבעל
לא משתעבד לה אמר רב חסדא רבנן היא
דא"ס ^(ד)רבי יהודה היא אמאי תצא ותרעה
בעדר הא משתעבד לה * ^(ה)דתנאי ^(ו)ר' יהודה
אומר יאדם מביא קרבן עשיר על אשתו וכן
כל קרבנותיה שהיא חייבת שכן כתב לה
כל אחריות דאית ליה עלי מן קדמת דנא
רבא אמר אפי' תימא ר' יהודה כי משעבד
לה במילתא דצריכא לה במילתא דלא צריכא
לה לא איכא דאמרי מאן תנא אמר רב
חסדא רבי יהודה היא וכי משעבד לה
במילתא דצריכא לה במילתא דלא צריכא
לה לא דאי רבנן לא משעבד לה כלל
^(ז)אלא היכי דמי דמשעבד לה כגון
דאקנייה לה וכיון דאקני לה הוה דנפשה
רבא

וְזָרַע כְּמִלְחָמוֹ שִׁטְעוֹן בְּחִפּוֹתָהּ
וְעוֹד אֹמֵר ר"ת לְדָלִין לֵאמֹר זָרַע
עַם הָאֵל לֹאֵל לְבָדוֹ אֲסִירֵיהֶּ: **ה'**
כִּי הַמִּזְרֵר וְאֵין כֶּאֱן כִּי הַמִּזְרֵר
אִפְּסִילוֹ לֵאמֹר מִיִּנְיָ עֶקֶר גִּזְרֵיהֶּ
מִיִּנְיָ גִּימּוּ מִיִּנְיָ לְפָדוֹת גִּזְרֵיהֶּ
ה"ג הָיוּ אֵלֶּה מְעוֹת סְתוּמִיִּם
מִפְּרָס:^א דִּהְנוּ סְתוּמִיִּם יִפְלוּ
לְבָדָה וּסְמִיָּה בְּזִין מִשְׁלֵי צִיִּי
לְבָדָה אֵל חֵשׁ לְמִיתֵי הַכִּי
מִפְּרָסִים: ^ב שִׁפְרָס אֵלֶּי הַכִּי
ד'מ"י הַמֵּת הַמֵּת אֵלֶּי הַמֵּת

וְלֹא מוֹעֵלִין דְּכוּן לֵדִים הַמֵּלֵךְ אֵלֹוּ לֹא קִרְיָין בֵּיהּ קְדָשִׁי וְהִ' עֹזָהּ. דְּרוּוּן הוּא וּמוֹעֵלִין בָּהֶם כִּיּוֹן דְּקִרְבִּינִין לַמֶּזֶב: דְּמִי
 אֵלֵּי תָנָא דְלֵאָּ מִשְׁתַּעֲבָד לֵהּ. וְלִכְךָ שֵׁי סַבְרָא חֲלָקִין בֵּין דְּבִי
 אֵלֵּי הִיא סַבְרָא חֲלָקִין בֵּין צִמְמוֹתָא בִּשְׁמִינְתָּא: **אָמַר ר' חֲסִידֵי**
 אֲרִיִּלָּה לֵאמֹר לֵהּ וּבְדַמְרָסָה בְּסִמּוֹן (הִסְפֵּר לֵהּ לֹא אָמַר דֵּהֵא
 חֲרִיבָה לֵהּ בְּכוּן דְּהוֹפֵר לֵהּ לֹא אָקִי לֵהּ: **דִּיָּא ר' זִי** לֵהּ
 וְשִׁילֹו וְסִ"ד דַּמְנָא דְּמַדְבָּר עֲדִיק וְאִפִּי צִמְדִּי דְלֹא קִרְיָא לֵהּ יֵה
 אֲשִׁיטָה. פ"א אֵל שִׁמּוּר הוּא ח"ו (הִיא מֵינֵת קִרְבֵּן עוֹלָה וְיוֹרֵד)
 יוֹכֵן כֵּן קִרְבְּנוֹתֵיהּ שְׂהִיא מֵינֵת לֵהּ צִמְדִּי קִרְבֵּן צִבְּוֹרָה (דְּרוּוּן)
 אֵלֵּי חֲלָק עוֹלָה לְיוֹם וְאוֹמֵר ר"ר דְּרוּקָא אוֹתוֹן שְׁתַּמְיִינָה מִשְׁנַשֵּׁא
 בְּכָל אֲחֵרִיּוֹת דְּרֵית לֵי עֲלָךְ מִקְרַבְתָּ דְּבִי וְסִי אִימָא צְמוֹרֵת כֵּן
 וְתַחְטָה וְלֵי שׁוֹרֵת מִתְּקַבְּלֵת מִתְּבוּתָהּ וְכֵן אֲחֵרִיּוֹת דֵּלֵת לֵי עֲלָךְ כֵּן
 שְׁמִן: **אָמַר ר' תִּימָא ר' יְהוּדָה ב' מִשְׁעָבָד אֵהּ בְּמִילָתָהּ דְּצִי**
 לַמִּשְׁעָבָד לֵהּ בְּתַנְיָא בִּית דִּין הִלְכָּן צִמְמָה שְׁלוּ מִלָּא וְתִרְטִי
 דְּבִי יְהוּדָה הִיא וְכִי מִשְׁעָבָד אֵהּ בְּתַנְיָא בְּתוּבָה בְּמִילָתָהּ
 לֵהּ שִׁיבוּלָה לְהַקְרִיב מִצְבָּהּמוֹי אֵל לֹא הִסְפֵּר לֵהּ בְּכוּן דֵּלֵק
 אֵל לְמִימֵר דַּחְטָתָה מִתּוֹת כְּמוֹ [צִלְהָן] כִּי אָקִי לֵהּ צִמְלִי

ומה סודו הוא חשבוש. ויט' שחשבו
הוא כוחו להחשיב ומקבל עליו לה
אפי' חייב כדפרישית וכן אכן לוהה ואפי'
אפי' לוה חבנא שפסוק שחשבו וזהו
דקדוק בל מנכסיו לה דקדוק קרבנות
אלא הויב' דמי' רשעמך לה דאקני' לה
וי' עקן מן קדמת דנא' לה תאריט שחשבו
הוא כוחו להחשיב ומקבל עליו לה

ארבעה דורות בישראל. עובד ישי דוד שלמה ואילו צעירה לא הות ישראל עד רחבעם בן שלמה שבה מנעמה העמונית: **האשה** שנדרה בניור והפרישה בהמתה. שלשה צהמות כשה לחטאת וכש לעולה ואילו לשלמים שהן קרבן גזיר

מסלו היטה הכהמה תלס ומרטה
צעדר דקיון דהפיר לה צעלה אין
כלן מריון כלל והכמה סהפריס
דין חולין עליה דלדלר בגמרה
אקני לה מידי דלריכס לה מידי דלס
לריכס לה לא אקני לה וגמלס שלס
היטה קודס כלל: **ואם** מלס
הבהמה. וגמלס מפרס חלן מלס
לה שלס יהלס לצעלה רשות צו:
החמאת [חמות]. ע"ג דהפס
לה דלמפרס לה טעמלס דלמתימין
כיון דלציילס כפרה הולס תלסלס
שמו עעליה: **והעולה** תכרס

אָסוּ פֿליג נמי אַממנ' דהכא דמי
צדיק דעולה קריצה עולה אע"ג
דיספר לה צעלה ו"ל דאפי' רבי
ישמעאל מודה צמיר קטור דעולת

בזה נלפפה: **שְׁלָמִים** (נביא)
 יקריבו שְׁלָמִים וְנִבְחָלִין לְיוֹם אֶחָד.
 כחומר שְׁלָמִי מִזֵּר וְיִזְרֵה לְמִדָּה עֵשֶׂל
 מַעֲקֹר עֵקֶר [בְּיוֹן] א"ש שְׁהִיא לְחֹמֶר
 לְדִין שְׁלָמִי מִזֵּר יִחְבְּלוּ בְּכָל הַחֹמֶר
 שֶׁבֶן וְהֵא דְקָאֵמֶר בְּגִמְרָא שְׁלָמִי מִזֵּר
 שֶׁחֲסֵן שְׁלָמִי כְּמִלְתָּן (הִינֵּן) אֵין לָהֶם
 זְרוּעַ וּמִדְמָה לֵיהּ הִכְּסִי הִינֵּי אֵין לָהֶם
 רַבא

[illegible][illegible]

א מ״י פ״ט מהל'
מזירות הלכה ט:
ב ג מ״י שם הלכה י:
ד ה מ״י שם ופ״ד
מהל' מעילה הל׳ג:
ו מ״י פ״ט מהל'
מזירות הלכה י:
ז מ״י פ״י מהלכות
שגגות הלכ' ו סמג
עשין ריז:

דמיון לדריכה כפרה
: [ב] והבשר לשם:
ל לפני זריקת דמים אין
ין צהן וכדמפרש כו':
לגמירותה הרי היא:
איל: [ו] בכ"י כתוב כאן
ל איכא דאמרי מאן תנא
ריך ליה למתני ואם
שלו תלא ותרעה בעדר
מר רב חסדא כו':

5"ל שהיא קדשם.
6"ל כשאר שלמי מזר.
7"ל אפרש. 4. 5"ל לקץ
ח. 5"ל דזריכה לה
אם לא הפך לה, במידי
6. 5"ל צריך להביא.

שלמה ואילו צעירה
רחבעם בן שלמה
מנעמה העמונית:
תנא דבעל לא משעבד
אמר רב חסדא רבנן
הלכך כל זמן שלא
לה הקנה לה משלו
אזה כפרתה. וכי הפר
בכמלתא דלא צריכה
ומני לה דאי ס"ד ר'

[illegible]